

A PSZICHIÁTRIAI GONOSZ LEGYŐZÉSE

2010 IAS-szabadságérmesei,

HÍDVÉGI KLÁRA és DOBOS JÁNOS
térdre kényszerítették a gyógyszeres sokk-kezelés
szülőhelyét, és rátették Magyarországot
a pszichiátriamentes jövő felé vezető útra.

Az ORSZÁGOS PSZICHIÁTRIAI és Neurológiai Intézet volt Magyarország első tébolydája és egyben a gyógyszeres sokk-kezelés szülőhelye. Budapest határában áll, a budai erdő szélén, így a magyarországi pszichiátria idegközpontja nem volt szem előtt.

A pácienseket hálós ágyakba zárták, és gyakran senki nem hallott róluk többé. Magyarországon mindennap 40 embert szállítottak be az utcáról a pszichiátriákra. És senki nem emelt szót ez ellen, egészen addig, míg Dobos János és Hídvégi Klára pszichóvadászok meg nem törték a csendet, és megálljt nem parancsoltak a pszichiátria megállíthatatlannak tűnő emberijog-sértéseinek.

A budapesti származású Klára 1992-ben ismerte meg a Szciantológiát. Mivel látta a pszichiátria pusztítását a saját családjában, 1998-ra már teljes időben a CCHR-nél dolgozott. János 1993-ban ismerte meg a Dianetikát, és rögtön kiképződött auditornak. Nem sokkal később már önkéntes pszichóvadász volt, majd 2000-ben ő lett a CCHR Magyarország ügyvezető igazgatója.

Mindketten látták, hogy a pszichiátria olyan mélyen beépült a magyar társadalomba, hogy a pszichiáterek gyakorlatilag szabadon megtehettek bármit, amit csak akartak, és senki sem ellenkezett. Tudták, hogy ahhoz, hogy bármit is tegyenek, meg kell emelniük a nagyközönség konfrontálási és tudatossági szintjét a pszichiátriai bűnözéssel kapcsolatban.

Magyarországon a CCHR demonstrációi készítettek elő a terepet a pszichiátriai bűnözésre mért súlyos csapáshoz.

János azzal kezdte, hogy hirdetéseket helyezett el helyi újságokban, amelyekben arra kérte a pszichiátriai áldozatokat, hogy mondják el a történetüket. Ez volt az első alkalom, hogy az áldozatoknak volt kihez szólniuk, és hamarosan elkezdtek felvenni a kapcsolatot a CCHR-rel. Egyikük egy cukorbeteg postás volt, aki levélkihordás közben összeesett, majd a pszichiátrián ébredt. Másikuk egy ápolónő, akit egy bosszúálló kolléganője beutalt, és akit ezután háromnapos kómába gyógyszerekkel tudatmódosító szerekkel. János és Klára egy férfiről is értesültek, aki azt az üzenetet írta, hogy állatként él, mielőtt végül felakasztotta magát az ágya rácsairól.

Klára aprólékosan összeállította a dokumentációt, hogy hivatalos panaszt nyújtsanak be a magyar felügyeleti szervekhez. Mikor János ismertette a részleteket riporterekkel a pszichiátriai

viszafélésekről – és a dossziékat is a bizonyítékokkal –, a sztorik címloldalra kerültek a regionális lapokban. Am országos szalagcímetek az a történet keltett, mely egy szombathelyi férfitől érkezett, aki az 1970-es években, amikor még egyetemista volt, szocialistaellenességének adott hangot, amiért addig elektrosokkolták, amíg engedelmes nem lett. Ez nagy visszhangot váltott ki, és a visszafélésekről szóló jelentések özönleni kezdtek a CCHR-hoz. Egy rendszerszintű visszaélést fedtek fel, minden intézetben, miszerint a pácienseket állatok módjára hálós ágyakba zárva tartották.

János és Klára sajtótájékoztatója tiltakozások viharát váltotta ki. Több mint tíz emberjog-védő csoport kötött szövetséget a CCHR-rel, köztük az Értelmi Fogyatékosok és Segítőik Országos Érdekvédelmi Szövetsége. Ezen a ponton mindenki felfigyelt, és az egészségügy miniszter rendelettel betiltotta a hálós ágyak használatát egész Magyarországon területén.

Folyamatosan érkeztek a panaszok a CCHR-hoz, amelyekből világossá vált, hogy a pszichiáterek a törvények fölött működtek. Bár Klára és János a pszichiátria rémtetteit már széles körben leleplezték maguk a pszichiáterek kibújtak a büntethetőség alól. Valójában még soha egyetlen pszichiáter ellen sem emeltek vádat Magyarországon. Am mindez hamarosan megváltozott.

Az első ügy, melyet János és Klára

Dobos János egy CCHR-felvonulást vezet.

felkarolt, 2001-ből származott, egy nőtől, akinek az édesanyja páciens volt a Szocioterápiás Pszichiátriai Kórházban, Dobán. Az anya rosszabbodó testi állapota ellenére a pszichiáterek lítiumterápiát rendeltek el, mert – ahogy mondták – „a nő már úgymint öreg”. Már szinte a halálán volt, amikor a lánya átutaltatta máshová, ahol a nőt rögtön lítiummérgezéssel diagnosztizálták. Az életét sikerült megmenteni, de a büntetést megtörtént.

Miután Klára beadott egy hivatalos CCHR-panaszt, a pszichiáter ellen vádat emeltek a Veszprém Városi Bíróságon, ahol bűnösnek találták veszélyeztetés vétségében. Az ügy nemcsak a CCHR Magyarország első jogi győzelme volt, hanem a valaha volt legelső ítélet egy magyar pszichiáter ellen.

Hirtelen áldozatok állandó parádéja kezdte a CCHR segítségét kérni, hogy igazságot szolgáltatassanak nekik: Debrecenben hibás diagnózisért, Kiskunhalason pénzügyi szabálytalanságokért és Vácon, Szentesen és Kistarsán törvénytelen beszállításért. Az ország teljes területén a magyar pszichiátriát visszahelyezték a törvény hatálya alá, sőt 30 pert nyertek meg a pszichiátriai büntettek tárgyában.

A végső célkitűzés az volt, hogy a pszichiátriai rendszer csúcsát helyezték vissza a törvény hatálya alá, és a magyar pszichiátria bűnözésének végleg véget vessenek.

Ezért János és Klára célpontja nem más lett, mint a gonosz eredeti forrása, Lipótmező: az Országos Pszichiátriai és Neurológiai Intézet. 1868-ban nyitotta meg kapuit, és attól kezdve beárnyékolta az országot mint a magyar pszichiátria központja. De egy pszichiátriai erődítmény megdöntéséhez a teljes CCHR-arszenálra szükség volt. A nyitó sortűzet János és Klára a tévékben vezényelte, ahol ismertették az intézetbeli pszichiátriai visszaéléseket. A pszichiáterek válaszként zárolták az adatokat, ám a CCHR állami kivizsgálást zúdított a nyakukba,

és egy precedens értékű döntést, mely kötelezte őket, hogy minden adatot nyilvánosságra hozzanak. Most, hogy minden bizonyíték napvilágot látott, János és Klára egy feltáró jelentést adott ki az intézet fő pszichiáterével a főszerepben. Aki így nemcsak hogy elhallgatott, hanem szégyenteljesen el is bocsátották.

Következő lépésként az egészségügyi reformvitákkal egy időben János és Klára eljuttatták a *Pszichiátria: A halálipar* DVD-t minden miniszter asztalára és az Országgyűlés mind a 386 képviselőjének. Ezzel egy

időben CCHR-dokumentumfilmeket sugároztattak 14 tévéállomással, és egész Budapestet átalakították a végső csatához pszichóvadász-felvonulásokkal a pszichiátriai szerek okozta erőszak és a gyógyszergyári kenőpénzek ellen. Egyenesen az intézet gyermekosztálya előtt is tartottak demonstrációt a gyerekek gyógyszerkezése ellen. Ezen a ponton a közvélemény elkezdett változni, és egy kormánybeli forrás azt mondta: „Nincs nagy szükség a pszichiátriákra.” Ekkor elérkezett a végső csapás:

több mint 140 év után a horror hagyatékának vége szakadt, mert a magyar pszichó kutató és képzési központ *önökre bezárta kapuit!*

Dobos János és Hidvégi Klára elindult, hogy ráébressze az országot a pszichiátriai visszaélésekre. Eközben nemcsak halálos csapást mértek a pszichiátriára, hanem rátették Magyarországot az útra, hogy a Föld első pszichiátriamentes országa legyen.

Az ügy a valaha volt legelső ítélet lett egy magyar pszichiáter ellen. Hirtelen áldozatok állandó parádéja kezdte a CCHR segítségét kérni, hogy igazságot szolgáltatassanak nekik.

A magyar Országos Pszichiátriai és Neurológiai Intézetet bezárták!